

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 180/2016
17.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног П.Ј. и др., због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвоката И.Р. и адвоката Г.Г., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 67/13 од 22.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1139/15 од 25.11.2015. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 17.03.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвоката И.Р., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 67/13 од 22.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1139/15 од 25.11.2015. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљених у преосталом делу одбацује као недозвољен.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвоката Г.Г., поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Новом Саду К 67/13 од 22.06.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1139/15 од 25.11.2015. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду К 67/13 од 22.06.2015. године, окривљени П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, оглашени су кривим због кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. КЗ, па су окривљени П.Ј. и М.Ш.1, осуђени на казне затвора у трајању од по три године, а окривљени М.Ш.2 на казну затвора у трајању од две године. Истом пресудом на основу члана 258. ЗКП,

оштећени Р.Ч. и С.М. су ради остваривања имовинскоправног захтева упућени на парнични поступак, а на основу члана 264. став 1. у вези члана 261. ЗКП, окривљени су обавезани да на име трошкова кривичног поступка уплате и то окривљени П.Ј. и М.Ш.1, износ од по 530,00 динара на име трошкова привођења сведока, а окривљени М.Ш.2, износ од 4.449,00 динара, на име трошкова спровођења сведока и трошкова довођења окривљеног, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1139/15 од 25.11.2015. године, усвајањем жалбе Вишег јавног тужиоца у Новом Саду, у делу одлуке о кривичној санкцији, преиначена је првостепена пресуда тако што је Апелациони суд у Новом Саду окривљеног М.Ш.1, због кривичног дела изнуде у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. КЗ, за које је првостепеном пресудом оглашен кривим, осудио на казну затвора у трајању од три године, док су жалбе бранилаца окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, одбијене као неосноване, а првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против ових пресуда захтев за заштиту законитости, благовремено су поднели:

- бранилац окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвокат И.Р., због повреде закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде, тако што ће окривљене ослободити за кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. КЗ; и

-бранилац окривљеног П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвокат Г.Г., због повреде Закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд захтев усвоји и побијане пресуде укине, а списе предмета врати на поновни поступак првостепеном суду или да исте преиначи и окривљене ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Републичком јавном тужиоцу кога није обавестио о седници већа, као ни браниоце окривљених, налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, у којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, те је по оцени навода у захтевима, нашао:

Указујући на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, бранилац окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвокат И.Р., у захтеву за заштиту законитости указује да је погрешан правни закључак нижестепених судова да се у радњама окривљених описаним у изреци првостепене пресуде стичу законска обележја кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. Кривичног законика и износи став да се у конкретном случају ради о кривичном делу самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, и да је следствено томе у

погледу кривичног дела које је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити.

Врховни касациони суд налази да су изнети наводи захтева браниоца окривљених, адвоката И.Р., неосновани, јер из чињеница и околности назначених у изреци првостепене пресуде произлази да су окривљени у намери да себи прибаве противправну имовинску корист у заједници и по претходном договору, употребом силе и озбиљном претњом, покушали да својим поступцима принуде оштећеног Р.Ч. да оштети сопствену имовину у износу од 15.000 евра, у динарској противвредности 1.673.400,00 динара, на начин описан у изреци првостепене пресуде, али су у довршењу кривичног дела спречени наиласком овлашћених службених лица полиције, који чињенични опис садржи сва законска обележја кривичног дела изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. КЗ у вези члана 30. став 1. КЗ, а не, како се то неосновано указује захтевом браниоца окривљених, кривичног дела самовлашће из члана 330. став 1. КЗ, код ког кривичног дела учинилац самовласно прибавља неко своје право или право за које сматра да му припада, што у конкретном случају, према изреци првостепене пресуде, није утврђено.

Самим тим, по оцени овог суда, радње окривљених описаних у изреци првостепене пресуде правилно су правно квалификоване као кривично дело изнуда у покушају из члана 214. став 3. у вези става 1. у вези члана 30. став 1. КЗ, па следствено томе Врховни касациони суд налази да се захтевом браниоца окривљених адвоката И.Р., правноснажна пресуда неосновано побија због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљених, адвокат И.Р. у захтеву за заштиту законитости истиче и то да првостепена пресуда није написана у складу са одредбом члана 428. став 8. ЗКП, јер суд само интерпретира, а не анализира изведене доказе појединачно и у међусобној повезаности, нити наводи коју чињеницу из ког доказа узима као утврђену. У вези са тим бранилац окривљених у захтеву наводи да у разлозима пресуде треба извршити анализу изведених доказа и дати резултате те анализе и на довољан јасан начин приказати везу између појединих доказних резултата и оцене доказаности појединих чињеница, па како првостепени суд није поступио на наведени начин, то је према наводима захтева, учинио битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Имајући у виду да повреде закона из члана 428. став 8. и члана 432. став 2. тачка 2) ЗКП, чланом 485. став 4. ЗКП, нису прописане као дозвољени разлози због којих окривљени, односно његов бранилац, чија су права ограничена правима окривљеног у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети овај ванредни правни лек, то је захтев браниоца окривљених, адвоката И.Р. у овом делу оцењен као недозвољен.

Бранилац окривљених П.Ј., М.Ш. и М.Ш., адвокат Г.Г., у захтеву за заштиту законитости истиче да су нижестепени судови погрешно утврдили да су окривљени

од оштећеног тражили износ од 15.000 евра, што је у динарској противвредности 1.673.400,00 динара, налазећи да је првостепени суд морао на несумњив начин да утврди најповољнији курс евра и тржишну вредност спорног аутомобила на дан 12.04.2012. године, због чега је остало неразјашњена чињеница колики износ се ставља на терет окривљенима што представља битно обележје кривичног дела изнуде из члана 243. у вези става 1. КЗ. Поред тога, бранилац окривљених, адвокат Г.Г., у захтеву указује и то да се искази оштећеног Р.Ч. и полицијског службеника М.М. разликују у погледу битних чињеница због чега је било неопходно да суд изведе радњу суочења између ова два сведока и да на несумњив начин утврди спорну чињеницу – износ који се потражује, због чега сматра да је суд поштујући начело *in dubio pro geo* окривљенима требало да стави на терет износе који су за њих повољнији.

Врховни касациони суд налази да бранилац окривљених П.Ј., М.Ш.1 и М.Ш.2, адвокат Г.Г., изнетим наводима захтева за заштиту законитости правноснажну пресуду суштински оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране браниоца у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев бранилаца окривљених, адвоката Г.Г., оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци пресуде.

Записничар-саветник
Весна Веселиновић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.